

ІНСТИТУЦІОНАЛЬНІ ЧИННИКИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

*С. О. Геращенко, к. е. н., доцент, gerashchenko75@gmail.com, orcid.org/0000-0003-3194-1674,
В. В. Чорнобаєв, к. е. н., доцент, docentdnepr@gmail.com, orcid.org/0000-0001-6624-6423,
НТУ «Дніпровська політехніка»*

Методологія дослідження. Результати отримані за рахунок застосування наступних методів: системного підходу – для аналізу стану інноваційної діяльності і процесів у національній економіці; кількісний та якісний аналіз – для обґрунтування особливостей розвитку інноваційної екосистеми в Україні; факторний аналіз – для виявлення впливових факторів мотивації інноваційного підприємництва.

Результати. Виявлені проблеми, що стоять перед вітчизняною економічною наукою і потребують невідкладного розв'язання на шляху створення ефективного та дієвого механізму розвитку інноваційного підприємництва. Головною проблемою визнано відсутність стратегічного бачення та послідовної державної політики щодо активізації інноваційного шляху розвитку вітчизняних підприємств та формування національної інноваційної системи в Україні. Проаналізовано динаміку основних показників, що характеризують інноваційну діяльність в Україні, які підтверджують наявність негативних тенденцій в інноваційній сфері. Встановлено, що в економічній системі України не спостерігається поширення та розвиток інноваційного підприємництва серед суб'єктів малого та середнього бізнесу. На це вказує цілий комплекс причин об'єктивного характеру, головною з яких є відсутність дієвого механізму мотивації вітчизняних підприємців вкладати свої кошти на інноваційних принципах.

Виявлено, що при наявності окремих елементів інноваційної інфраструктури у країні відсутня цілісна національна інноваційна система, основним призначенням якої є створення інноваційних продуктів (процесів) та їх швидке виведення на ринок (впровадження). Це свідчить про відсутність реальних реформ і пріоритету інноваційного шляху розвитку держави. З'ясовані причини, що спонукають підприємців впроваджувати інновації у своїй діяльності, основними з яких є прагнення підприємців до максимізації прибутку, а також ті із них, що пов'язані з психологічними особливостями інноваційного підприємця: прагненням до самоствердження, волею до перемоги, спрямованістю на боротьбу й доведення своєї переваги над конкурентами.

Новизна. Полягає у вдосконаленні підходів регулювання інноваційної діяльності в Україні на основі існування мотиваційних та загальноекономічних цільових спрямувань здійснення інновацій у підприємницькій діяльності.

Практична значущість. Запропонований у результаті дослідження підхід сприяє прискоренню переходу країни до інноваційного типу господарювання шляхом мінімізації державного регулювання сфери інноваційного підприємництва, що забезпечить підвищення мотивації підприємців до впровадження інновацій у своїй діяльності.

Ключові слова: інновації; інноваційне підприємництво; національна інноваційна екосистема; інноваційна діяльність.

Постановка проблеми. Стратегія успішного розвитку національних економічних систем держав-лідерів останніми роками тісно пов'язана з лідерством у дослідженнях і розробках, появою нових знань, розвитком

високотехнологічного виробництва і масовим створенням інноваційних продуктів. За останні десятиліття високорозвинені країни значно активізували інноваційну діяльність і з кожним днем це прискорення стає

все більш масштабним. Розвиток інноваційного потенціалу – це не тільки шлях динамічного розвитку та успіху, але й засіб підтримання безпеки та суверенітету держави, забезпечення її конкурентоспроможності в сучасному світі.

Порівнюючи ці пріоритети соціально-економічного розвитку з українськими реаліями, очевидним стає те, що економіка нашої країни розвивається не у відповідності до світових трендів. Як свідчить статистика, в останні роки в Україні головним рушієм економічного зростання є аграрний сектор, який створює більше 10 % валового внутрішнього продукту. За таких умов покладати надію на промисловість як на економічний сектор, в якому здійснюється впровадження новачій і закладаються основи переходу до виробництва конкурентоспроможних продуктів з високою часткою доданої вартості, можна лише тільки після низки відповідних реформ.

Одним із найважливіших складових такого реформування має стати активізація підприємницької діяльності, особливо тих її суб'єктів, які безпосередньо займаються інноваційною діяльністю. Як свідчить світовий досвід, зростання кількості підприємств, які впроваджують новачії, сприяє економічному піднесенню тих держав, які підтримують і мотивують розвиток інноваційного підприємництва. Очевидним є те, що держава повинна постійно стимулювати розвиток інноваційного підприємництва. Саме тому в сучасних умовах вкрай необхідним є створення дієвого механізму, який забезпечить розвиток інноваційного підприємництва та зміцнення його ринкових позицій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематикою дослідження впливу інноваційної діяльності на підвищення ефективності підприємництва та прискорення темпів економічного розвитку займалися і продовжують займатися багато відомих українських дослідників. Значний внесок щодо створення теоретико-методологічних та практичних засад формування і функціонування інноваційного підприємництва в умовах ринкової трансформації економіки України внесли Ю. М. Бажал [1], В. В. Зянько [2], І. А. Павленко [3], Ю. І. Пилипенко [4] та інші. Проте, незважаючи на високий ступінь зацікавленості вчених-економістів даною

науковою проблематикою, економічна практика України свідчить про відверто антиінноваційний характер її розвитку. Тому однією із науково-практичних проблем, що стоять перед вітчизняною економічною наукою і потребують свого невідкладного розв'язання, є необхідність створення ефективного та відповідного сучасним вимогам організаційно-економічного механізму розвитку інноваційного підприємництва. Оскільки підприємництво є феноменом, який формується із багатьох складових і далеко не завжди його розвиток зумовлюється виключно економічними причинами, то важливого значення набуває дослідження інституціональних факторів.

Формулювання мети статті. Метою статті є визначення найбільш впливових інституціональних чинників розвитку інноваційного підприємництва в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Аналіз особливостей інноваційної діяльності в Україні показав, що в нашій країні нею займаються переважно великі промислові підприємства. Малому та середньому бізнесу через адміністративні бар'єри, нерозвиненість інноваційного підприємницького середовища і культури, відсутність підтримки на національному та регіональному рівнях досить важко її здійснювати. В нашій країні починаючи з 2002 р. було призупинено дію, а потім і взагалі вилучено із Закону України «Про інноваційну діяльність» положення щодо підтримки бізнесових структур, які займаються інноваційною діяльністю. Податковий кодекс України, прийнятий у 2010 р., також не містить положень щодо державної підтримки елементів інноваційної інфраструктури або суб'єктів господарювання, які здійснюють інноваційну діяльність [5].

За даними Держстату, у 2019 р. порівняно з попередніми роками погіршилася переважна кількість показників, що характеризують інноваційну діяльність:

– зменшилася кількість інноваційно-активних підприємств. У 2019 р. питома вага таких підприємств у промисловості склала 13,8% порівняно з 15,6% у 2018 р. та 14,3% у 2017 р. Кількість упроваджених у 2019 р. видів інноваційної продукції також було

меншою за попередній рік (2148 та 3843 одиниць, відповідно);

– частка обсягу реалізованої інноваційної продукції в загальному обсязі реалізованої промислової продукції склала лише 1,3% [6].

Досвід економічної практики провідних країн світу свідчить, що в економічній системі України не спостерігається поширення та розвиток інноваційного підприємництва. На це вказує цілий комплекс причин об'єктивного характеру:

- не існує дієвого механізму мотивації вітчизняних підприємців вкладати свої кошти на інноваційних принципах, оскільки традиційний варіант ведення підприємницької діяльності, за інших рівних умов, дозволяв ї, в значній мірі, дозволяє сьогодні отримувати достатні надприбутки;

- менші можливості інноваційних підприємців, у порівнянні із їх колегами із розвинених країн, до прогресивних нововведень за рахунок, насамперед, обмеження доступу до дешевих фінансових ресурсів.

Тому у цьому відношенні ми цілком погоджуємося із Ю. І. Пилипенком, який стверджує, що одною із головних помилок є переоцінка можливостей механізмів саморегулювання вирішувати завдання структурного економічного розвитку, надмірне усунення держави від регулювання галузевих та відтворювальних пропорцій (особливо щодо співвідношення між фондами відшкодування, нагромадження і споживання сукупного національного продукту) та напрямів інвестиційних потоків національної економічної системи, а також фактичне припинення державної підтримки фундаментальних та прикладних досліджень [7].

Враховуючи, що сучасна Україна має фінансові, економічні та інституційні проблеми, доцільним є, щоб наявні ресурси і потенціал були зосереджені не тільки на підтримці фундаментальних та прикладних наукових досліджень, та створенні ефективної національної інноваційної екосистеми, а й у стимулюванні підприємців до здійснення інноваційної діяльності, яка сприятиме перетворенню результатів наукових досліджень у практичний продукт, придатний до комерціалізації.

Разом з тим, подібне не сприятливе середовище для здійснення інновацій в Україні сьогодні є результатом і явних прорахунків в тактиці та стратегії економічних реформ. Наявні в Україні структурні елементи національної інноваційної екосистеми та нормативно-правове поле їх функціонування не вибудовані в єдину конструкцію, тому результати діяльності цих елементів поодинокі та не мають синергетичного ефекту, який має полягати у збільшенні ефективності національного виробництва товарів (послуг) та посилення їх конкурентоспроможності за рахунок широкомасштабного впровадження результатів наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок.

Сучасний стан інноваційної діяльності є наслідком відсутності стратегічного бачення та послідовної державної політики щодо переведення України на інноваційний шлях розвитку, формування національної інноваційної системи (сукупності інституцій, відносин, а також різних видів ресурсів, задіяних у процесі створення та застосування наукових знань та технологій, що забезпечують розвиток інноваційної діяльності), яка забезпечувала б його реалізацію і підвищувала розвиток інноваційної культури в державі, використовуючи, крім фінансових, інші механізми розвитку інноваційної діяльності. Крім наявності окремих елементів, відсутня цілісна національна інноваційна система, призначенням якої є створення інноваційних продуктів (процесів) та їх швидке виведення на ринок (впровадження).

На сьогодні в Україні функціонування інноваційної інфраструктури забезпечують: 40 індустріальних парків, 26 наукових парків, 16 технопарків, 24 центри інновацій та технологічного трансферу, 22 інноваційних центри, 38 центрів комерціалізації, 24 інноваційних бізнес-інкубатори, один інвестиційно-технологічний кластер, більше 30 кластерів, одне інноваційно-виробниче об'єднання, інші стартап-школи (суб'єкти господарювання, які надають теоретичні знання та практичні навички у сфері створення та діяльності стартапів), інкубаційні програми (програми для новостворених підприємств, спрямовані на розвиток стартапу), центри інтелектуальної власності (суб'єкти

господарювання, що забезпечують реалізацію освітньо-професійних, освітньо-наукових та наукових програм, а також підвищення кваліфікації працівників у сфері інтелектуальної власності), венчурні та інвестиційні фонди, центри науково-технічної та економічної діяльності тощо [5].

Як показує практика, всі ці структури в українській економіці носять формальний характер і надто сильно відрізняються у своїй діяльності від своїх аналогів на Заході й США. Якщо прослідкувати історію їх становлення й розвитку у розвинених країнах світу, то можна пересвідчитись у тому, що імпульсом до створення подібних організаційних структур стала проблема акумуляції необхідних фінансових ресурсів. Підприємницькі структури, власники яких усвідомлювали потужний імпульс до зростання прибутків за рахунок інновацій, не мали, однак, фінансової можливості реально забезпечити інноваційний процес. Тому вони вдавалися до об'єднання, партнерства та інших форм співробітництва, що у кінцевому рахунку привело до формування стійкого інфраструктурного оформлення інноваційної діяльності. В нашій економіці інноваційна інфраструктура була сформована як аналог ринкових систем і є прикладом чисто технічного перенесення на вітчизняний ґрунт успішних західних інституціональних утворень. Відповідно, ці утворення не могли успішно функціонувати, оскільки вступали в суперечність з існуючими інститутами.

Як відомо, імпульс до розвитку інноваційного підприємництва дає прагнення отримати прибуток, більший за середній, що склався в певній галузі. Надлишок над середнім рівнем прибутковості забезпечує так звана інноваційна рента – дохід, який отримує підприємець, який першим застосував у своїй діяльності новачку – новий метод виробництва чи його організації, вивів на ринок новий вид товару або послугу. При цьому слід мати на увазі, що далеко не всі підприємці є інноваційно спрямованими суб'єктами. Як було показано в наших попередніх роботах, в ситуації, коли традиційні інвестиції приводять до високої прибутковості і екстенсивне розширення виробництва забезпечує високу дохідність фірми у короткостроковому періоді, то її розвиток

можливий і без інноваційної діяльності. Тобто, якщо фірма може отримувати достатній прибуток від традиційних інвестицій, то інноваціям у виробничому процесі уваги приділятися не буде. Потужні стимули до інновацій створює конкуренція як і, власне, самі риси підприємця як особистості. Дійсно, «якщо рівень конкуренції достатній, то підприємці вимушені вдаватися до інноваційних проектів задля переважання над своїми конкурентами, або, хоча б не відставання від них. Тому, стратегічним завданням інноваційного підприємництва є створення відповідного ефективного конкурентоспроможного продукту для того, щоб залишитися на рівні, а може ще й обійти конкурентів. Такі механізми ринкового саморегулювання «підштовхують» фірми до інноваційної діяльності [8, с.63].

З іншого боку, мотивує підприємців до інноваційної діяльності сама психологія підприємництва. Як стверджує В. І. Ляшенко, «бізнес для певного кола людей – це потреба у реалізації своїх особливих якостей: таланту організації виробництва, честолюбства, прагнення до отримання знань, незадоволеність досягнутим. Підприємці, як правило, розглядають бізнес як процес, а не кінцеву мету» [9]. Тому надзвичайної важливості як стимули інноваційного підприємництва набувають такі його психологічні риси, як прагнення до самоствердження, воля до перемоги, необхідність боротьби й доказу своєї переваги над конкурентами, розкриття творчих потенцій і творення. Всі ці риси закладаються у розвиток особистості за певних умов соціалізації, становлять основу неформальних інститутів і пов'язані з впливом культури.

Висновки. Створення сприятливих умов для активізації інноваційного підприємництва має стати пріоритетним напрямом економічного розвитку та визначальною формою реалізації національних інтересів. За рахунок впроваджених інновацій посиляться конкурентні переваги вітчизняних підприємців, не тільки на внутрішньому, а й зовнішніх, ринках, будуть залучені до країни іноземні інвестиції. Разом з цим, інвестиції в інновації забезпечать збільшення продуктивності праці, яке повинно відбуватися, перш

за все, шляхом оновлення технологій і обладнання, на що якраз і орієнтоване інноваційне підприємництво.

Тому першочерговим завданням держави є не просто формальне створення інститутів інноваційної інфраструктури, а стимулювання інноваційного інвестування. Держава має зосередитись на формуванні мотиваційних механізмів інноваційної діяльності. У вирішенні даної проблеми вирішальну роль має відігравати формування сприятливого інноваційного клімату. Тут слід врахувати ту обставину, що в основі функціонування ринку інновацій знаходиться механізм добровільного вкладення фінансових ресурсів інвесторів. А це вимагає від держави забезпечення умов зростання прибутковості вкладених у інноваційну сферу інвестицій. З іншого боку, важливим є розвиток інституціонального середовища і, особливо, неформальних інститутів.

Держава має виходити з того, що інноваційне підприємництво є складним різновидом господарської діяльності, яке вимагає від суб'єкта не лише прагнення до прибутковості, але й творчого мислення та знаходження нових рішень, здатності до новаторства, намагання реалізувати свої підприємницькі здібності та самореалізуватися.

Тому держава має також створювати ще й сприятливе інституціональне середовище для інноваційної діяльності. Від ефективності системи економічної мотивації для висококваліфікованих і творчих особистостей, забезпеченості можливостей для реалізації підприємцем власницької мотивації й інтелектуального потенціалу залежить успіх інноваційної підприємницької діяльності, спрямованої на формування якісно нової економічної системи, шлях до якої пролягає через розбудову національної моделі інноваційного розвитку економіки [2]. Збільшити ж кількість підприємців, які впроваджують інновації в своїй діяльності, допоможе розвиток національної інноваційної системи за наявності таких умов:

- необхідного рівня розвитку інноваційного потенціалу держави;
- наявність містких ринків збуту інноваційної продукції або послуг господарського комплексу;

- доступності джерел фінансування інноваційного підприємництва;

- реальної зацікавленості в поширенні інноваційного підприємництва, не тільки у органів державної влади, а й у органів місцевого самоврядування, особливо в сучасних умовах процесу децентралізації органів влади;

- формуванні сприятливого інституціонального середовища для здійснення інноваційної діяльності.

Література

1. Інноваційне підприємництво : креативність, комерціалізація, екосистема : навч. посіб. для вищих навч. закладів / Авт. кол.: Ю. М. Бажал, І. В. Бакушевнич, У. Венесаар ін. / за ред. д-ра екон. наук проф. Ю. М. Бажала. – К. : Унів. вид-во ПУЛЬСАРИ, 2015. – 278 с.
2. Зянько В. В. Інноваційне підприємництво: сутність, механізми і форми розвитку. Монографія. / В. В. Зянько. – Вінниця: УНІВЕРСУМ–Вінниця, 2008. – 397 с.
3. Павленко І. А. Інноваційне підприємництво у трансформаційній економіці України: Монографія. / І. А. Павленко. – К. : КНЕУ, 2007. – 248 с.
4. Пилипенко Ю. І. Інституціональні інновації як фактор інноваційного розвитку національної економіки / Ю. І. Пилипенко, Г. М. Пилипенко // Економічний вісник Національного гірничого університету. – 2009. – № 2. – С. 34–40.
5. Стратегія розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-p>
6. Держкомстат України. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua>
7. Пилипенко Ю. І. Інноваційно-технологічна складова економічного розвитку в умовах глобалізації / Ю. І. Пилипенко, Ю. В. Дубей // Економічний вісник Національного гірничого університету. – 2019. – № 4 (68). – С. 27–35.
8. Пилипенко Г. М. Інноваційно-інвестиційна діяльність та її регулювання в економіці України / Г. М. Пилипенко, В. В. Чернобаєв // М-во освіти і науки України, Нац. гірн. Ун-т. – Д. : НГУ, 2010. — 150 с.
9. Ляшенко В. І. Регулювання розвитку економічних систем: теорія, режими, інститути / В. І. Ляшенко. – Донецьк : Дон НГУ, 2006. – 668 с.

References

1. Bazhal, Yu.M. (2015). Innovatsiine pidpriemnytstvo: kreatyvnist, komertsializatsiia, ekosistema. Kiev: PULSARY.
2. Zianko, V.V. (2008). Innovatsiine pidpriemnytstvo: sutnist, mekhanizmy i formy rozvytku. Vinnytsia: UNIVERSUM.

3. Pavlenko, I.A. (2007). Innovatsiine pidpriemnytstvo u transformatsiinii ekonomitsi Ukrainy. Kiev: KNEU.
4. Pylypenko, Yu.I., & Pylypenko H.M. (2009). Instytutsionalni innovatsiyi yak faktor innovatsiynoho rozvytku natsionalnoyi ekonomiky. Ekonomichnyy visnyk Natsionalnoho hirnychoho universytetu. (2), 34-40.
5. Stratehiia rozvytku sfery innovatsiinoi diialnosti na period do 2030 roku. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-r>
6. Derzhkomstat Ukrainy. Retrieved from <http://www.ukrstat.gov.ua>
7. Pylypenko Yu.I., & Dubei Yu.V. (2019). Inovatsiino-tekhnologichna skladova ekonomichnoho rozvytku v umovakh hlobalizatsii. Ekonomichnyi visnyk Natsionalnoho hirnychoho universytetu, 4 (68), 27-35. doi.org/10.33271/ev/68.027
8. Pylypenko, H.M., Chornobaiev, V.V. (2008). Innovatsiino-investytsiina diialnist ta yii rehuliuвання v ekonomitsi Ukrainy, Dnipropetrovsk: NHU.
9. Liashenko V.I. (2006). Rehuliuвання rozvytku ekonomichnykh system: teoriia, rezhymy, instytuty. Donetsk: Don NHU.

ИНСТИТУЦИОНАЛЬНЫЕ ФАКТОРЫ РАЗВИТИЯ ИННОВАЦИОННОГО ПРЕДПРИНИМАТЕЛЬСТВА В УКРАИНЕ

*С. А. Геращенко, к. э. н., доцент, В. В. Чернобаев, к. э. н., доцент,
НТУ «Днепровская политехника»*

Методология исследования. Результаты получены за счет применения следующих методов: системного подхода – для анализа состояния инновационной деятельности и процессов в национальной экономике; количественный и качественный анализ – для обоснования особенностей развития инновационной экосистемы в Украине; факторный анализ – для выявления влиятельных факторов мотивации инновационного предпринимательства.

Результаты. Выявленные проблемы, стоящие перед отечественной экономической наукой, и требующие безотлагательного решения на пути создания эффективного и действенного механизма развития инновационного предпринимательства. Главной проблемой признано отсутствие стратегического видения и последовательной государственной политики по активизации инновационного пути развития отечественных предприятий и формировании национальной инновационной системы в Украине. Проанализирована динамика основных показателей, характеризующих инновационную деятельность в Украине, которые подтверждают наличие негативных тенденций в инновационной сфере. Установлено, что в экономической системе Украины не наблюдается распространение и развитие инновационного предпринимательства среди субъектов малого и среднего бизнеса. На это указывает целый комплекс причин объективного характера, главной из которых является отсутствие действенного механизма мотивации отечественных предпринимателей вкладывать свои средства на инновационных принципах.

Обнаружено, что при наличии отдельных элементов инновационной инфраструктуры в стране отсутствует целостная национальная инновационная система, основным назначением которой является создание инновационных продуктов (процессов) и их быстрое выведение на рынок (внедрения). Это свидетельствует об отсутствии реальных реформ и приоритета инновационного пути развития государства. Выявлены причины, побуждающие предпринимателей внедрять инновации в своей деятельности, основными из которых являются стремление предпринимателей к максимизации прибыли, а также те из них, которые связаны с психологическими особенностями инновационного предпринимателя: стремлением к самоутверждению, волей к победе, направленностью на борьбу и доведение своего превосходства над конкурентами.

Новизна. Состоит в совершенствовании подходов регулирования инновационной деятельности в Украине на основе существования мотивационных и общеэкономических целевых направлений осуществления инноваций в предпринимательской деятельности.

Практическая значимость. Предложенный в результате исследования подход способствует ускорению перехода страны к инновационному типу хозяйствования путем минимизации

ции государственного регулирования сферы инновационного предпринимательства, что обеспечит повышение мотивации предпринимателей к внедрению инноваций в своей деятельности.

Ключевые слова: инновации; инновационное предпринимательство; национальная инновационная экосистема; инновационная деятельность.

INSTITUTIONAL FACTORS OF DEVELOPMENT OF THE INNOVATIVE INTERPRENEURSHIP IN UKRAINE

*S. A. Gerashchenko, Ph. D (Econ.), Associate Professor, V. V. Chornobaev, Ph. D (Econ.),
Associate Professor, Dnipro University of Technology*

Methods. The results are obtained through the use of the following methods: systems approach – in order to analyze the state of innovation activity and processes in the national economy; quantitative and qualitative analysis – to substantiate the specifics of innovation ecosystem development in Ukraine; factor analysis – in order to identify influential factors of motivation of innovative entrepreneurship.

Results. The problems facing the domestic economic science that need an immediate solution on the way to creating an effective mechanism of the development of innovative entrepreneurship have been identified. The main problem accepted is the lack of a strategic vision and a consistent state policy aimed both at intensification of the innovative path of development of domestic enterprises and the formation of a national innovation system in Ukraine. The dynamics of the main indicators that characterize innovative activity in Ukraine is analyzed, which confirm the presence of negative trends in the innovation sphere. It is established that there is no spread and development of innovative entrepreneurship among small and medium-sized businesses in the economic system of Ukraine. This is indicated by a whole set of reasons of an objective nature, the main of which is the lack of an effective mechanism of motivation of domestic entrepreneurs to invest according to innovative principles.

It was found that even despite the fact of presence of certain elements of innovation infrastructure in the country there is no integrated national innovation system, the main purpose of which is to create innovative products (processes) and their rapid introduction to the market (implementation). This indicates both the lack of real reforms and the priority of the innovative path of development of the state. The reasons that motivate entrepreneurs to introduce innovations into their activities, the main of which is the desire of entrepreneurs to maximize profits, as well as those related to the psychological characteristics of the innovative entrepreneur: the desire for self-affirmation, the will to win, the focus on struggling and proving their superiority over competitors.

Novelty. The approaches to the regulation of innovative activity in Ukraine are improved on the basis of the existence of motivational and general economic targets for introducing innovations in entrepreneurship.

Practical value. The approach proposed in the study helps to accelerate the country's transition to an innovative type of management through minimization of government regulation of the sphere of innovative entrepreneurship, which will enable increasing the motivation of entrepreneurs to introduce innovations into their activities.

Keywords: innovations; innovative entrepreneurship; national innovative ecosystem; innovative activity.

Надійшла до редакції 10.01.20 р.